

CHEMEX

09-10/2012

Zesílit, prosím. ZUMBA přichází!

Třídnictví? Proč ne!

Do divadla se školou!

Co prozradili nováčci?

Vážené dámy, vážení pánové, vážené studentky, vážení studenti,

dovolte, abych Vám jménem vedení SPŠCH Brno popřál vše dobré v novém školním roce, aby pedagogičtí pracovníci měli radost z vykonané práce a studentky a studenti dobrý pocit z odvedených výsledků. K tomu prosím přijměte přání dobrého zdraví po celý školní rok a kvalitní rodinné či partnerské zázemí.

Jako hlavní činnost nás čeká zvyšování kvality pedagogické práce, dále pak práce na projektech, úspěšné zvládnutí mimoškolních aktivit a další aktivity, které školu opět posunou dále v žebříčku hodnot.

Dozorový audit v rámci certifikace ISO 9001-2008, který se uskutečnil 24. září 2012, ukázal, že vytyčené cíle a systém práce SPŠCH Brno je kvalitním příspěvkem v oblasti vzdělávání, spolupráce s partnery, rodiči a dalšími institucemi.

Za vedení školy

Vilém Koutník

Všude kolem nás jenom samá chemie

Chemie spojuje dohromady snad všechny obory přírodních věd; není proto divu, že je jako obor tak rozmanitá a vyskytuje se prakticky všude kolem nás, aniž si to mnohdy uvědomujeme. Osobně neznám žádný jiný obor, který by měl tolik podoborů jako chemie. Z hlavy můžu jmenovat například analytickou chemii, biochemii, makromolekulární chemii, fyzikální chemii, organickou chemii, anorganickou chemii, petrochemii, farmaceutickou chemii. A jistě se najde ještě mnoho dalších oborů a podoborů.

Prakticky pořád v tělech živočichů a rostlin probíhají chemické děje — rostliny díky fotosyntéze mění neužitečné látky v užitečné, trávením zase získáváme energii potřebnou pro metabolismus a pohyb. Pro zajištění života pijeme a jíme potraviny — všechny jsou nějak chemicky upravované. Chemie nám však nepřináší jen pozitivní věci. Již zmiňované potraviny jsou často upravovány v náš neprospěch. Tyto potraviny však dnešní, často konzumní, společnost vyžaduje a odebírá, tudíž se není čemu divit. Dalším protikladem může být příprava a požívání drog a omamných látek. Ale teď už zase pozitivní stránky; všechny předměty denní potřeby by se bez chemie také neobešly. Používáme plastové kelímky a láhve. Oblékáme se do umělých vláken a obuv také netvoří výjimku. Jezdíme auty, autobusy a létáme letadly, která z většiny pohání chemicky upravované ropné produkty. Každý z nás čte časopisy, knihy nebo alespoň sleduje na monitorech aktuální zprávy z internetu. Ani tyto činnosti bychom bez chemie nemohli vykonávat. Léčení všemožných nákaz se také bez chemie jen těžko obejde a mnozí z nás už by tu ani nebyli nebýt chemie v lékařství. Na Vánoce máme plastové vánoční stromečky, Velikonoce slavíme s umělými vajíčky — mění se doba a s ní se mění, a ve své podstatě rozšiřuje, právě především chemie.

Věřím, že chemie by tu byla i v případě, že bychom tu nebyli my, lidé, protože chemie není závislá na nás, ale my jsme závislí na chemii. Jsem rád, že máme možnost ji stále více poznávat. Chemie nám přeci usnadňuje život na každém kroku — je všude. A nakonec... bez chemie bych nemohl studovat ani tuto školu, kterou jsem si již po prvním vstupu k smrti oblíbil!

Lukáš Urbánek, 1.A

Chemie, která nás ovlivňuje

Ráno se probudím a obléknu se do **oblečení** — z bavlny s příměsí chemicky vytvořených vláken.

Vyčistím si zuby **kartáčkem** z plastu za použití **zubní pasty a ústní vody**.

Vezmu si mobilní **telefon**, který je tvořen převážně z plastu.

Vezmu si **aktovku** — opět ze syntetických vláken a jdu do školy.

Po cestě do školy okolo mě jezdí **auta spalující benzin nebo naftu**. Auta mají také **katalyzátory**, které svou přítomností způsobí další chemickou reakci, aby nám do ovzduší neunikal oxid uhelnatý.

Přijdu do školy, odpípnu si příchod **čipem**, který je opět tvořen z plastu.

Vyjdu pár schodů **umytých** chemickým přípravkem, otřu si **boty** (které prošly také několika chemickými úpravami)

do **rohožky**, která má na sobě štetiny vyrobené z plastu.

Jdu po plastovém **linoleu**, sednu si na **nalakovanou** židli a vytáhnu plastovou **propisku** a **sešit** s plastovým obalem.

Po 2. vyučovací hodině si vyndám jídlo zabalené v **igelitovém** pytlíku a **pítí** v PET-lahvi.

Pítí uvnitř PET-lahve je chemicky upravováno, aby mělo lepší chuť, vůni i barvu a déle vydrželo.

Poté, co se na **hodinách** vyrobených z plastu ukáže 9:50, začne hrát melodie z **reproduktoru**.

Po skončení vyučování jdu domů a po cestě vidím děti hrát si s **míčem** z umělé kůže.

Doma se posadím na **židli** vytvořenou z látky, plastu a kovu.

Sním palačinky dělané na **teflonové** pánvi nad **plynovým** sporákem.

Po jídle jdu na **počítač** - tvořený převážně plastem a kovem.

Večer sedím s rodinou na koženém gauči a díváme se na **televizi**.

Po skončení filmu z **DVD**, se jdu osprchovat v chlorované **vodě** za použití **sprchového** gelu.

Po příjemné sprše lehnu do postele na krásně měkkou **molitanovou** **matraci**, **molitanový** **polštář** a přikryju se **dekou** z dutého vlákna.

Usnu, ale ani poté chemie neodchází, ale pomáhá mi při **přeměně** **kyslíku** v mých plicích na oxid uhličitý.

Mašek Lukáš, 1.D

Všude kolem nás je samá chemie

Chemie je všude kolem nás, avšak mnoho lidí si to ani neuvědomuje. Berou chemii pouze jako školní předmět, se kterým se ve většině případů rozloučí po dvou letech. To ale vůbec neznamená, že s chemií je konec. Je to přece přírodní věda a slovo „přírodní“ je velmi podobné slovu „příroda“ – a ta je přeci všude okolo nás. Abych své mínění potvrdil, rozhodl jsem se popsat setkávání s chemií v průběhu jednoho obyčejného dne.

Hned po ránu vstaneme a bereme do rukou umělohmotný kartáček. Na ten si „vymáčkne“ trochu pasty. Po drobném rozboru pasty lze zjistit, že je plná chemických sloučenin, například fluorid sodný, uhličitán vápenatý, oxid křemičitý, hydrogenfosforečnan vápenatý a mnoho dalších příbuzných látek. Po čištění zubů pečlivě vypláchneme ústa H_2O . Oblékne se do přírodních nebo syntetických vláken, pak přijde na řadu naše cesta do školy. Můžeme si všimnout měděných rýn, plastových nebo hliníkových oken nebo snad i železných pouličních lamp. Mnozí z nás pak nasedají na autobus, jehož pohonem je destilací upravená ropa. Ve škole si opět můžeme všimnout různých předmětů, například železné konstrukci lavice a židle nebo křídly plné vápníku. Pak přijde čas na přestávku. Ti, kteří u sebe zrovna žádnou nemají, mohou si „skočit“ to školního bufetu. Tam zaplatí mincemi vyraženými z olova, které jsou navíc potaženy niklem. Po namáhavém dni přijde čas na oběd, který by měl být obohacen látkami „doporučené denní dávky“, jako jsou například vitamíny, ale taky malé množství hořčiku, jódu, kyseliny listové, vápníku, zinku, železa... Po obědě se rozutečeme domů. Ještě předtím si však musíme označit

odchod plastovým čipem. Doma se s chemií můžeme setkat v podobě nože z nereznoucí oceli, litinového topení, cukru, kterým si osladíme kávu, nebo zinkové konve. Ta je důležitá hlavně pro zalévání rostlin, aby neuschly, ale naopak byly nadále zelené, tudíž aby mohly provádět chemický děj: fotosyntézu, což je vlastně základem všeho živého na naší planetě.

Tohle je však pouhý zlomek chemie, která se nachází okolo nás. Je toho mnohem víc, ale mnozí si nevšímají i těchto „do očí bijících“ základů. Doufám, že tento text změní názory lidem, kteří za chemií vidí pouze učení se vzorečků a teorie.

Milan Říha, 1.A

Kde všude se setkávám s chemií?

S chemií se setkávám skoro všude. Teď popíšu můj den společně s chemií.

Ráno vstanu, podívám se na hodiny, které jsou z plastu - ten je vyroben chemicky. Takže první kontakt s chemií. Jako další věc dám zapnout rychlovarnou konvici, což je zase plast, takže další setkání s chemií. Pak si jdu vyčistit zuby, tam je dost chemie v pastě, kartáček je z plastu a v koupelně máme spoustu čistících prostředků. Dále jdu na autobus, který spaluje naftu, což je chemická reakce. Autobus a vlastně všechny dopravní prostředky mají spoustu plastových částí: potah sedadel, interiér, podlaha, světla, volant, palubní deska a další a další. Dále pokračuji vlakem, cestou se zastavím na čokoládu z automatu. Čokoláda je v plastovém kelímku, na automatu je spousta plastových dílů. I polotovar, ze kterého se čokoláda připravuje, je chemicky upraven. Pak si koupím koblihu, která obsahuje plno chemických látek a dostanu ji zabalenou v mikrotenovém sáčku. Poté se rozhlédnu po nádraží. Jsou tam plastová světla a většinou si sednu na lavičku, která je natřená různými nátěry. Ty jsou taky vyrobeny pomocí chemie. Dále pokračuji na vlak, kde je to stejné jako v autobuse - prostě plno chemie: potahy sedadel, podlahové krytiny, světla, skla, nátěry, cedulky a další a další. Vlak zastaví v Brně, kde jdu kolem různých stánků s oblečením, s pivem, s botami. Všude plno chemie. Poté pokračuji tramvají, kde je to jako v autobuse: madla, potahy na sedadla, podlaha a různé nátěry. Vystoupím z tramvaje a jdu po ulici, kde vidím různé cedule, semafore, ukazatele, které jsou buď natřeny, nebo vyrobeny z plastu. Dojdu do školy, kde si čipem otevřu dveře, všude samá chemie. Pak jdu do třídy, tam jsou lavice natřené chemickými nátěry. Poté si jdu koupit pití do kantýny, kde je plno chemických látek, láhev je také z plastu. Jdu na oběd, kde si vezmu tácek z plastu. A jdu zase na tramvaj. Dojedu vlakem do Blanska na trénink, kde mám kopačky a oblečení z plastu nebo polyesteru. Na tréninku používáme kužely, které jsou z plastu, a rozlišovákы z oblasti chemické výroby. Pak se vracím domů autobusem. Doma svléknu oblečení. Najím se nějakého chemicky upraveného jídla. Jdu na počítač, který má s chemií dost společného, jsou na něm z plastu myš, klávesnice. Vyčistím zuby a jdu spát do dřevěné postele. Tam už se s chemií nepotkám? Nebo nemám pravdu?

Mám dojem, že můj život se skládá v podstatě jen z chemie.

Jan Svoboda, 1.D

*Téma rozhovorů tohoto čísla nemůže být jiné, než 'nováčkovské'. Proto si dovolím, snad ne nepříjemně, vyzpovídat profesora matematiky a informatiky, pana profesora **Bc. Vojtěcha Juránka**.*

Pane profesore, jak jste se o naší škole dozvěděl?

O Vaší škole jsem se dozvěděl tak, že chemická průmyslovka je jednou z fakultních škol Masarykovy univerzity, kde jsem studoval. A tak jsem zde dělal povinné praxe.

Byla to 'lásky na první pohled', nebo jste se musel trochu přemlouvat, když jste sem chodil třeba druhý den na praxi?

Přemlouvat jsem se nemusel, škola byla příjemná, žáci taky...

I ti současní?

No i ti současní... (smích) Pořád se ještě trochu rozkukávám, ale stěžovat si určitě nemůžu.

A jaká byla Vaše první hodina z profesorského pohledu?

První hodina byla předem daná, bylo to IKT – bezpečnost, takže jsem se ani nemusel moc připravovat.

Den, respektive jeho školní (pracovní) část se chýlí ke konci. "Jaké máte ke konci dne pocity?"

Na konci každého dne se dívám zpátky a říkám si, co se povedlo a co ne, a co se dá zlepšit a co ne. A je toho dost.

Táhlo Vás to 'osudné ono', takové to abstraktní, vždycky k matematice a informatice, nebo to byla volba typu 'nejmenší zlo'?

Matematiku jsem měl vždycky rád, takže matematika byla jasná volba. Druhý předmět jsem hledal. Počítače mě vždycky bavily a hledal jsem také předmět, ve kterém neustrnu. Matematika se učí pořád stejně, kdežto

informatika, tam se člověk musí pořád pít po tom, co je nové a zjišťovat si informace.

Když už jsem zabrousil do začátků na chemické, jak byste Vy zhodnotil letošní 'začátečníky'?

Je na nich pěkně poznat, že mají celkem jasno. V disciplíně ze základky. Takže v hodině není problém, aby spolupracovali nebo aby dělali, co jim řeknu. A není tam ani takový hluk. Je to dané možná tím, že se tak neznají, nemají si o čem povídat.

Dobře, to je všechno, já moc děkuju za rozhovor. Není zač.

Rozhovor vedl Marek Sláma, odpovídal Bc. Vojtěch Juránek.

Mgr. Michal Dujka, jméno, které mi evokuje a to snad mohu prozradit, má léta na nižším stupni víceletého gymnázia. Především hodiny tělocviku. Nyní na chemické zastupuje pana profesora Kropáčka.

Jak na Vás působí chemická, pane profesore?

No pro mě průmyslovka byla vysněnou školou, proto jsem sem šel. Rozhodl jsem se velmi rychle, během jednoho dne, a kdybych školu neznal, neznal lidi, co tady pracují, tak bych práci asi tak rychle neměnil.

Přemýšlel jste o tom, že byste právě na tuto školu nastoupil, kdyby se uvolnilo místo?

Úplně jsem na uvolnění místa na škole nečekal, ale v tuto chvíli jsem zvažoval, že bych šel na částečný úvazek někam učit, protože ubylo práce na středisku (*Středisko služeb školám, Brno; zde pan profesor do konce prázdnin pracoval, jako lektor – pozn. red.*), a pak jsem to zavrhl, protože mít dva částečné úvazky by bylo náročné a práce by mě časově vyčerpávaly. Rozhodlo, že to měl být celý úvazek a návrat zpátky do školy. Mám malé děti a chtěl jsem na ně mít víc času. Více prázdnin a takové věci.

Vy jste měl nyní, což už tak ze začátku rozhovoru vyplývá, dvouletou pauzu v učení. Jaké to je vracet se do toho stereotypu?

Víte co, Marku, ten stereotyp je vlastně všude, v každé práci máte nějaké a pro mě třeba učení stereotyp není. Co je na tom stereotypního? Vracet se k učení... Já jsem učil vždycky rád a když jsem na Integře (*soukromé gymnázium, kde pan profesor působil, mj. ve stejný čas, jako já. – pozn. red.*) končil, tak to nebylo o tom, že by mě učení už ne bavilo.

Jak jsem se již zmínil v úvodu, Vaší druhou aprobací je tělesná výchova. Chybí Vám jeho výuka hodně?

Chybí mi, bylo to dobré doplnění – učit češtinu i tělocvik.

Takové odreagování...

... ano, a bylo to dobré i kvůli studentům, protože člověk je poznal trochu jinak potom je i jinak vnímal. Myslím si, že i žáci znali a vnímali jinak učitele, když ho znali z obou předmětů.

Napadá mě, na lyžák pojedete jako instruktor?

Ne, já myslím, že to není pravděpodobné.

Z hodin také vím, že striktně odmítáte studentům tykat. Proč?

Tykával jsem studentům, protože jsem učil tělocvik, kde mi přišlo nevhodné právě vykání. Nevím, jak bych to řešil, kdybych učil tělocvik. Ale myslím si, že vykání je lepší, protože žák se víc stane jakýmsi partnerem v rozhovoru. Kdežto když budu tykat, tak si student zvykne na roli toho, kdo musí poslouchat. A jak si začne zvykat, tak to bude chtít nějak obejít. A já nechci, aby mě obcházel, ale chci, aby to brali tak, že se bavíme a jsme partneři a rozhovoru.

A nyní poslední otázka, stejná jako pro pana profesora Juránka. Jak byste zhodnotil letošní první ročníky z pohledu učitele, který sem přišel a hned je dostal? Zdají se Vám něčím výjimeční nebo obyčejný prvák?

Já si hlavně zvykám na to, jací tady studenti jsou, protože jsem ještě neučil na takovém typu školy. Můj první dojem z těch dvou tříd (*1.A a 1.D – pozn. red.*) je, že jsou rozdílné. A hodně rozdílné. Možná roli hraje fakt, že jedna je výrazně chlapecká.

Tot' vše, já Vám moc děkuji za rozhovor.

Rozhovor vedl Marek Sláma, odpovídal Mgr. Michal Dujka.

Pane profesore, ...

k úvodu:

Chemickou průmyslovku zasáhla na přelomu prázdnin a školního roku – v normálně příjemné letargii ještě letního počasí - zpráva přinášející ledovou zimu.

Bohužel, hned první školní den jsme se dozvěděli, že pan profesor Mgr. Tomáš Kropáček je velmi vážně nemocný.

k podstatě věci:

Od momentu, kdy jsme se tuto hroznou zprávu dostali, na pana profesora neustále myslíme, přejeme mu hodně sil, energie a pevnou vůli.

Dovolil jsem si proto oslovit třídy, které pan profesor učí, zdali chtějí něco vzkázat. Vzkazů se sešlo tak velké množství, že vybíráme k otištění některé z nich:

Mylý pane profesore,

nelekejte se hrubky v oslovení. Rozhodly jsme se všechna y napsat tvrdá, abychom vám ukázaly, jak máte být tvrdý na onu chorobu, jež vás postyhla. Hlavně se rychle uzdravujte, za půl roku vás tu čekáme v plné polný.

Vaše (teď už) 2.A

Vážený a milý pane profesore,

vše podstatné a v určitém slova smyslu i "osobní" jsme Vám napsali v mailech. Proto Vám přejeme co nejpevnější zdraví.

A ještě něco... pamatujete?

Jeden z pubescentů: "Panebože!"

Vy: "Nerušit, teď nemám čas!"

Až do konce studií jenom Vaše 2.C

Věty od 3.A

V jeho hodinách nemáte možnost usnout, když posloucháte jeho hlášky a vtipy, máte co dělat, abyste se udrželi na židli nebo se nepočůrali smíchy...

Styl vysvětlování shody podmětu s přísudkem – „Ženy si hrály s tvrdým, muži pak odcházeli s měkkým...“

Jeho hlášky jsou nezapomenutelné!

Často na něj myslíme a přejeme mu hodně štěstí při cestě k uzdravení a doufám, že ho brzy uvidíme v plné síle!

Drahý pane profesore,

za celou třídu 3.C bychom Vám chtěli popřát mnoho zdaru, pevnou vůli při léčbě, hodně dobré nálady (neboť s ní jde vždy všechno líp) ... dál ta přání znáte sám.

Nemůžeme ale zůstat jen u přání a nevznést i prosbu: Hlavně se brzo uzdravte, ať nás opět můžete učit. (Aspoň by u té maturity prolezl)

Ještě jednou – hodně zdaru, 3.C

sestavil: Marek Sláma, 2.C

Veškeré neotištěné vzkazy zasíláme panu profesorovi společně s vydáním tohoto čísla.

Vzkazy nepošly jazykovou korekturou.

ZUMBA

Zumba je ochranná známka chránící taneční fitness program vlastněný společností Zumba Fitness LLC. Jedná se o první taneční fitness program, který je veselý a zábavný. Kvalitně vedená lekce je prospěšná nejen tělu, ale výrazně ovlivňuje i psychiku. Cvičenci zažívají endorfinové opojení. Nemá pokročilostní úrovně. Ve formě kurzů jsou provozovány otevřené hodiny (openclass).

Zumba je typická svojí hravostí, choreografie reaguje precizně na hudbu. S novou hudební pasáží se objevuje nový pohyb, taneční krok.

Historie

Zakladatelem zumbu je věhlasný kolumbijský fitness trenér a choreograf Alberto „Beto“ Perez. Na zumbu vlastně přišel úplně náhodou v devadesátých letech. Jednoho dne dorazil na svou hodinu aerobiku, ale zjistil, že si zapomněl kazetu s hudbou. Proto použil tu, kterou poslouchal cestou na trénink a improvizoval. Klientům se to líbilo tak, že si o tuto hodinu pak říkali sami.

Alberto Perez založil později s přesunem z Kolumbie do USA organizaci Zumba Fitness LLC, která zaštiťuje zumbu celosvětově.

Zumba představuje aerobní trénink - jedná se o formu intervalového tréninku, využívá se pojmenování (intermittent training) - "přerušovaný trénink". Střídají se pomalé a rychlé skladby, čímž se dosahuje efektivního spalování tuku. Při jedné lekci se spálí 300-1000kcal.

Taneční hodina zumbu kombinuje tance jako je salsa, merengue, cumbia, reaggaeton a mnoho dalších. Cvičení je tak jednoduché, zábavné a hlavně efektivní. Na rozdíl od klasického aerobiku není Zumba rutinní, střídá se v daných intervalech pomalejší a rychlejší tempo.

Současnost

V roce 2011 přišla obrovská vlna zumbu i do České Republiky, kdy na hodinu přišlo 60 a více lidí a bylo jedno kdo hodinu vede. Takový „zlatý věk“ už opadl. Nyní je to spíše individuální. Ti, co zůstali zumbě věrní mají svého oblíbeného instruktora a už nechtějí zkoušet něco nového.

V zumbě podle mě najde zalíbení každý. Účastníci se výborně baví a ani si neuvědomují, že cvičí. Je to jiné - hudba, kroky, pohyby, výuková hodina, energie... Zumba je pro všechny. Mohou s ní začít lidé s jakoukoli kondicí a v jakémkoli věku

Zumbu předcvičuji už více než rok a stále v ní nacházím něco nového. Díky pestrosti a velkému výběru hudby je zumba velice kreativní a hravá. Pomáhá mi k získání dobrého pocitu a můžete si naplno užívat energii a výborně se pobavit s lidmi. Zumba je moje závislost i život.

Mimochodem, pokud byste si chtěli zatančit i se mnou, tak v úterky od 18 hod DDM v Řečkovících a ve středy v TŠ Stalet na Špitálce ve stejný čas.

Frndulína

Nový školní rok, nová divadelní sezona...

Tak to chodí. Maturanti nás opouštějí, „prvňáčci“ nastupují. A už se to na ně hrne! Mezi mnoha novými informacemi byla i ta, že mohou využívat nabídek na návštěvu představení v brněnských divadlech. Na organizaci (zjišťování počtu zájemců a výběr peněz ve třídách) se podílejí i kulturní referentky a referenti tříd.

Připomeňme, že ve školním roce 2011/12 bylo studentům i pedagogům nabídnuta návštěva 10 inscenací (ve 12 termínech), především v MDB na Lidické ul., dále v Huse na provázku a v Mahenově činohře. Nejaktivnější v jednotlivých ročnících byli studentky a studenti z loňské 4. C, 3.C, 2.B i A, 1.B. Největší zájem byl o představení Sugar! (83), Jméno růže (72) v Městském divadle Brno a Revizor (78) v Mahenově činohře. Celkem využilo nabídek 493 žáků a pedagogů školy.

Změna – bohužel k horšímu – nastala od března letošního roku, kdy Městské divadlo Brno změnilo podmínky pro nákup zlevněných vstupenek, a to i pro studenty. Nadále bude poskytována sleva ve výši 1/3 (dříve 1/2) z ceny vstupenky. To se samozřejmě projevilo na zvýšených cenách na oblíbené muzikály. Ale netřeba kvůli tomu rezignovat, jen uvážlivě vybírat.

Letos v září jsme už viděli veřejnou generálku Romea a Julie v Mahenově činohře, v říjnu jdeme na Funny Girl a na listopad je vplánů muzikál Papežka v MDB. Další informace ve třídách zprostředkují vaši kulturní referenti a sledujte také „divadelní nástěnku“ na chodbě u knihovny.

Pěkné zážitky v divadle přeje

Milena Kirschová

Mrkej, kámo, nový schody!

Jak si jistě mnozí z vás ráčili povšimnout, přes prázdniny škola zapracovala (hlavně z důvodu požární ochrany) na některých z minima svých nedostatků. Proběhla rekonstrukce hlavního vchodu, kde se věnovala pozornost hlavně nové, funkční průhledné stříšce, kde se nachází velký nápis – jméno naší školy. Dále se rekonstruovaly schody, a to nejen venku, ale i uvnitř celé budovy. Byly odstraněny gumové části schodů, které byly nahrazeny kovem, takže je eliminováno nebezpečí uvolňování dusivých či karcinogenních látek z hořící gummy, kdyby vypukl požár.

Tento krok byl velmi důležitý a dle slov pana ředitele nezbytný. Aby naše škola splňovala protipožární předpisy, jak české, tak evropské, musí postupně realizovat jednotlivé mini-rekonstrukce a snížit riziko nebezpečí požáru a dalších nebezpečí v případě vypuknutí požáru na absolutní minimum. Soudím, že zažijeme vícero takovýchto drobných stavebních i jiných úprav.

-SG-

Mé druhé září na chemické

Já, jakožto člověk málo vnímavý ke svému okolí, skrytý ve svém vlastním světě, své druhé září na této škole příliš neprožívám. Je to pro mě jen další z cyklicky se opakujících procesů, kterými ke své teenagerské nelibosti a zároveň vědátorskému nadšení musím projít, abych si mohla splnit své kariérní sny. Nenápadně projít vzdělávacím systémem až k vytouženému doktorátu a změnit svět. Ale jinak jsem vcelku skromný člověk.

Nikdy jsem nebyla ten typ, co se strašně těší do školy na profesory a své spolužáky, které tak dlouho neviděl. Do věcí, jako je studium a práce obecně nedávám mnoho emocí. Co se sociálních interakcí týče, snažím se jich zúčastňovat co nejméně. Vlastně, ideální by pro mě bylo jen tak nenápadně proplout v pozadí až k maturitě, ale to žel Bohu nelze. Už jenom proto, že jsem v naší třídě tak trochu holka pro všechno.

Ačkoliv nejsem společenský typ a ostatní lidé mne příliš nezajímají, všímám si těch nadšených i vyděšených tváří kolem sebe. Emoce na každém rohu, patrné na každé tváři, nejen na tvářích nových i stávajících studentů naší průmyslovky. Napjatou atmosféru plnou očekávání se někteří snaží zmírnit svými nervózními vynucenými úsměvy, někomu poslouží ke zkrocení nervozity cigareta před zahájením.

Říkám si, jestli můj obličej vypadá stejně. Rychle běžím na toalety, podívat se do zrcadla. Ne, vypadám pořád stejně chladně a nepřístupně, ledová královna, jak mě posměšně nazývali a stále nazývají moji vrstevníci z mého rodiště. Opustím tedy toaletu a na chodbě narazím na své spolužáky. Čas opět nahodit přátelský úsměv, vypadat šťastně, natěšeně, aby bylo všechno 'normální'.

Následuje dlouhý výšlap schodů až do třídy, samozřejmě musíme ihned pochválit i pomluvit nový design některých prvků školní budovy. Všichni se zdraví, objímají a líbají a já se na to dívám s lehkým děsem v očích. Snad se nikdo nebude chtít obejmout se mnou! Pár takových jedinců se našlo. Naštěstí jen pár. Tělesný kontakt s prakticky cizími lidmi, to není nic pro mě.

Konečně zvoní! Ale ten šílený dav se ne a ne uklidnit, musí si ihned sdělit všechny novinky a zážitky z prázdnin, nemůžou to nechat na později. Sedím vpředu, sama, a v duchu volám na paní profesorku, ať si pospíší. Mé prosby byly vyslyšeny, skutečně se během minuty zjevuje u katedry a vítá nás v novém školním roce. Ty spousty formalit a znužené čekání na pana ředitele, až nás přijde též přivítat, snad nemusím popisovat

Hurá domů! Masy lidí se valí hlavním vchodem směrem ven ze školní budovy. Vyjukaní prváci, nadšení druháci, vysmátí třetáci a lehce duchem nepřítomní čtvrtáci. Prodírám se davem, hlavně, ať už jsem venku, pryč, co nejdál od tohoto místa. Když si člověk přes prázdniny zvykne na samotu, svůj klid a soukromí, je pro něj nástup zpět do školy docela šok. Cestou domů se mi honí hlavou, co všechno musím přinést, zařídit, udělat a říkám si, že tohle by mi na rok bohatě stačilo. Když si pomyslím, že následující den mne čeká to samé, ba ještě o trochu delší, běhá mi mráz po zádech. Na to, že ty masy studentů budu potkávat denně celý rok, radši ani nemyslím.

Pro mne je nejen toto, ale jakékoliv září na jakékoliv škole měsícem vyřizování, papírování, školení, podepisování, seznamování se s novými předměty a pořádky, ale hlavně je to měsíc chaosu, zmatků a hlavně neskutečných výdajů. Je zajímavé se ohlédnout a zjistit, že já sama jsem už "prostudovala" jedno slušné auto.

-SG-

Já a moje první třída

Letos v září uběhlo deset let od doby, kdy jsem nastupoval do prvního ročníku tříneckého gymnázia. Už tehdy jsem uvažoval o práci učitele, ale ani přesto jsem nemohl tušit, co bude za 10 let. Letošní školní rok je na chemické průmyslovce mým třetím. Ještě o prázdninách jsem si říkal, že se tento rok ponese v podobném duchu jako roky předchozí. Nástup do práce v srpnu však tuto domněnku vyvrátil. Bylo to 28. srpna kolem poledne, když jsem se dozvěděl zprávu, že budu třídní učitel 1.B. Samozřejmě, že to pro mě byl šok, ale nakonec jsem byl rád. Nastaly tři dny práce, kterou jsem dříve „neznal“, jako je vyplňování různých seznamů, úprava třídy a další organizační věci. Další velký okamžik přišel v pondělí 3. září. Před vstupem do třídy jsem byl poměrně nervózní, čehož si jistě všichni všimli, ale nakonec jsem to ustál. Třída se mi zdála na první pohled moc fajn, což se postupem času potvrdilo, a doufám, že tomu tak bude i nadále. Ještě máme vše před sebou a těším se na to! Po třech týdnech se v roli nejmladšího třídního na škole cítím stále dobře, ale zároveň to vnímám jako velkou zodpovědnost. Byl bych rád, aby má třída prožila na této škole ta nejlepší školní léta a zažila zde plno nezapomenutelných zážitků, stejně jako já tehdy na tříneckém gymplu.

Mgr. Jiří Lach

Maturitní rok, do života krok

Upřímně, žádná převratná změna se po těch třech letech nekonala. Stačilo ráno vstát, snídani si dát, z domu vyjít, do školy přijít, pozdravit staré tváře, dát sbohem Kláře a těm novým štěstí přát, ať úspěšně rozšíří chemický řád.

Však zamáčknot jsem musel slzu. Dny na chemické krátí se mi krutě. Je asi faktem, že dny na střední jsou jedny z nejlepších, co v životě prožijete. Nenechte si je otrávit někým, kdo vám zrovna nesedne. Vždycky se takový člověk najde. Mě střední naučila ještě více lidi chápat a snažit se s nimi vyjít. To je v podstatě poslání střední školy v kostce. Nejde o to nadrtit se 2548686 předmětů do dokonalosti a ve všem excelovat. Máte si vše osahat, zjistit v čem jste dobří, rozvíjet to. Ale hlavně se máte naučit komunikovat a integrovat se do skupiny stejně starých lidí.

Zkrátka a dobře, 4. ročník a hlavně maturita je za odměnu. Je to událost, kde prodáte vše, co jste za střední získali a pak to náležitě oslavíte. Já si rozhodně čtvrtý ročník užiji náležitě. Smutné je jen to, že se nedá odstranit ten nádech hořkosti z faktu, že vše má svůj konec. Už teď vím jak mě bude chybět tak každodenní rutina docházení do této školy, lehký stres z testů, lyžáky, prostě třídní kolektiv.

Nástup do čtvrtáku má v sobě radost i zklamání. Ale i to je věc, na kterou nás má střední připravit. Směs těchto pocitů často člověka provází po celý život. Tak všem maturantům hodně štěstí, zbytku přeji, ať si ještě užije roky před sebou. Maturitě zdar!

Ondra

Chorvatsko

Úplně živě si pamatuji na 14. června, kdy jsme odjeli na poznávací zájezd do Chorvatska. Jelo celkem asi 80 studentů, z čehož téměř všichni byli prváci. Jako dozor s námi jelo 7 profesorů – jmenovitě paní profesorky Pavlíčková, Halová, Kučerová, Drbušková a Dvořáková a páni profesori Obořil a Pavlíček.

V sedm večer jsme vyjžděli z Brna dvěma autobusy. Náš cíl byl jasný – kemp Viter v letovisku Zaoštrog.

Už po deseti minutách se studenti začali nudit, cesta již v tuto dobu byla strašně dlouhá, ale každý si nějakou zábavu našel. Ať už bubnování na bubínek, poslouchání písniček, povídání si s ostatními, nebo prostě koukání „do blba“. V noci už téměř všichni spali a druhý den nad ránem netrpěliví studenti spatřili moře. Myslím, že snad všichni byli nadšení a informace, že nám zbývá už jen pár kilometrů do cíle, byla velmi povzbuzující. Kolem desáté jsme už byli ubytovaní v chatkách po pěti osobách. Všichni jsme si odpočinuli po dlouhé cestě, poobědvali jsme a nadšeně šli na blízkou pláž.

Každodenním programem byla ranní rozvíčka a koupání v moři, avšak profesori pro nás přichystali i turnaje, výlety apod. Jeden z výletů byl výšlap na pohoří Rilič, kterého jsem se zúčastnila. Z kempu jsme vycházeli již okolo páté ranní, přičemž kolem desáté jsme se vrátili zpět do kempu. Mohli jsme vidět trosky domů, staré školy, ale nejen to. Také jsme vyšlápli na vyšší bod, ze kterého jsme krásně viděli na náš kemp, moře a ostrovy. Rozhodně nelituji, že jsem se zúčastnila, byl to totiž krásný zážitek, ze kterého jsem si odnesla pár snímků a pryskyřici na kalhotách.

Dalšími akcemi byly výlety loděmi, jeden byl celodenní – plavba na poloostrov Pelješac, který byl spojený s fishpiknikem. Ryby chutnaly téměř všem, našly se ale samozřejmě i výjimky, které daly přednost kuřeti. Druhý výlet byl večerní, mohli jsme si prohlédnout večerní život v Chorvatsku, ochutnat zmrzliny a pokochat se třeba i západem slunce.

Z turnajů, kterých bylo nespočet, se pak několik studentů zúčastnilo volejbalu, fotbalu a basketbalu. Dokonce se i uspořádal turnaj ve volejbalu mezi profesory a studenty. Vítězně z něj ale vyšli profesori.

Týden uplynul jako voda a byl čas odjezdu. První skupina vyjžděla ve čtyři hodiny, druhá kolem páté. Cesta zpět už nebyla tak dlouhá, řidič nám ji ještě zkrátil o puštění filmů, tak jsme trochu zabili nudu. Druhý den ráno, kolem sedmé, na nás už čekali rodiče.

Na výletě jsme se dokonale poznali, upevnili naše vztahy a užili si spoustu zábavy.

Jana

SOČ aneb další úspěchy chemiků

Společně se svojí bývalou spolužačkou Nikolou Gruntorádovou jsme vypracovaly Středoškolskou odbornou činnost na téma „Analýza proudění plynu v clonkách pro scintilační detektor elektronového mikroskopu pomocí systému SolidWorks FlowSimulation a ANSYS CFX“ z oboru fyziky.

Nebojte se, že bychom vám v tomto článku popisovaly, čím se zabývala naše práce, ale spíše bychom se s vámi chtěly podělit o zkušenost, že SOČka není žádná ztráta času, ale jen nervů, které za to ale nakonec stojí.

SOČku jsme začaly zpracovávat na začátku třetího ročníku, pod vedením Mgr. Jiřího Lacha. Tato práce byla součástí výzkumu, který probíhal na Fakultě elektrotechniky a komunikačních technologií pod vedením pana docenta Maxy ve spojení a Ústavem přístrojové techniky Akademie věd pod doktorem Nedělou. Zkušenosti jsme čerpaly na více pracovištích a také jsme při této práci navštívily 3 firmy, kde se mikroskopy vyrábí. Byly to jak tuzemské tak i zahraniční firmy. Z toho plyne, že práce nám sice opravdu zabrala čas, ale jak bylo uvedeno výše, stálo to za to, protože tímto způsobem jsme získaly pro zpracování práce široký záběr informací a zkušeností.

První soutěž byla posterová na fakultě chemické v prosinci 2010. To bylo ve skutečnosti jen takové zahřívací kolo pro získání zkušeností s prezentací práce. Na konci února 2011 jsme prezentovaly svou práci před školní porotou (=školní kolo SOČky). Od školního kola jsme se dostaly přes městské, krajské nakonec do celostátního kola. Naše práce neskončila jen účastí v celostátním kole SOČ, ale i dalšími účastmi a získanými cenami na jiných soutěžích jako: STAVOKS 2011, AMAVET 2012, Technology CUP 2012. Asi největší a nejhodnotnější cenou byla ale cena roku od ČESKÉ UČENNÉ SPOLEČNOSTI 2012, kdy jsme stály naproti vědecké elitě. Tehdy jsme si říkaly, že takovou slávu nebudeme mít snad ani při přebírání diplomu na VŠ.

Vám možná vyvstává otázka, co nám práce vlastně dala krom různých cen? Především nás naučila, jakým způsobem v praxi probíhá řešení zadaného úkolu ve spojení s týmovou prací. Zúčastnily jsme se části skutečného výzkumu. Z toho nám vyplynul další výsledek – práce nám dala *kontakty*. V dnešní době nestačí být dobrý. Můžete být dobří, mít samé jedničky, červené diplomy apod., ale bez dobrých kontaktů je to málo. A to nejsou míněny kontakty špatným způsobem, ale je to o tom, aby člověk mohl získávat přímé zkušenosti od špičkových odborníků a na druhé straně aby se o vás vědělo, čeho jste schopni, a pak můžete být přizváni do pracovních skupin. Tato práce nám nastartovala kariéru, ještě než jsme vůbec odmaturovaly. Do budoucna se s námi velmi počítá, v současné době je to pozice pomvěda. Za další – naučila nás před lidmi *prezentovat a diskutovat* (to jsme poznaly například u maturity, že téma byla o dost menší než například v celostátním kole SOČ).

Některé rady než začnete psát SOČku: doporučujeme vám psát ji ve dvojici, což má jednu velkou výhodu – naučíte se spolupracovat a z toho plyne, že se pro další váš studijní a následně kariérní vývoj se naučíte jednat v kolektivu. Snažte se vybrat téma co nejbližší tomu, čím byste se chtěli v budoucnosti zabývat. SOČku netvořte naráz, ale dělejte na ni pravidelně a průběžně a snažte se o tom tématu čerpat z co nejvíce zdrojů a získat tak co nejširší záběr poznatků na dané téma. I když práci odevzdáte do školního kola, po chvilkách na ni pracujte dál, získávejte dál poznatky a vylepšujte svoji prezentaci. Přijde vám to vhod do diskuzí a do soutěže České učené společnosti budete mít práci na mnohem vyšší úrovni, než byla na začátku. Snažte se být pokorní. Je to v dnešní době vzácná, ale potřebná vlastnost. Jak jsme poznaly, skutečné vědecké kapacity na světové úrovni ať tuzemští nebo zahraniční, jsou pokorní lidé a mají rádi pokorné spolupracovníky. Nezoufejte, když se vám nepodaří uspět před porotou. I tak jste získali zkušenost, kterou jinde a jinak nezískáte.

Na závěr bychom vám chtěly popřát hodně štěstí, úspěchu a hlavně pevné nervy ve vašich SOČkách.

Nikola Gruntorádová a Kristýna Hladká

ze života na chemické |

Vydává Střední průmyslová škola chemická, Brno, Vranovská 65. tel. 545 544 411, www.spschbr.cz
www.facebook.com/spschbr

Ediční rada: Ing. Vilém Koutník, Csc. – ředitel školy, Mgr. Darina Hradecká, Mgr. Jiří Lach

Studentské vedení redakce: Marek Sláma, Nikola Králíková

Redaktoři: Veronika Fuxová, Jana Hrachovinová a Ondřej Vítula

Výtvarnice: Tereza Hlaváčová

IT: Ondřej Kadlec

Tisk: Tereza Čípková